

Όταν τὸ διαζύγιο καταφθάνει

Αρχιμ. Νικηφόρου Κομπότη

Ἡ ἀλληλεγγύη καί ἡ συμπαράσταση, ἐκδηλώνονται σχεδόν πάντοτε μετά ἀπό κάθε φυσικό «τσουνάμι». Ὅταν ὅμως μιᾶνε γιά κάποιους πνευματικούς «κατακλυσμούς», αὐτό πού ἀκούω πάντοτε εἶναι ἡ λέξη «μοναξιά».

Τό διαζύγιο μᾶς συγκλονίζει τρομακτικά· μᾶς κάνει καί χάνομε τήν ἴδια μας τήν «ταυτότητα».

Λέει ἓνας σύγχρονος στοχαστής, ὅτι: Ἀγάπη σημαίνει Ζωή. Ὅταν ἓνας σύζυγος λέει στόν ἄλλο (ἢ τόν κάνει νά αἰσθάνεται) ὅτι «ἐγώ δέν σέ ἀγαπῶ πιά», οὐσιαστικά τοῦ ἀναγγέλλει ἀπόφαση «καταδίκης σέ θάνατο». Οὐσιαστικά τοῦ λέει: «Μπορεῖς νά πεθάνεις. Ὁ θάνατός σου, δέν μέ ἀπασχολεῖ».

Ἀπό τή στιγμή τῆς γέννησής μας, «ζοῦμε» χάρις στό βλέμμα τῆς ἀγάπης τῶν γύρω μας. Ὅταν τό βλέμμα αὐτό παύει, τό μωρό οὐρλιάζει, γιατί αἰσθάνεται νά μήν ὑπάρχει· «χάνεται».

Ὅσοι ζοῦν τήν στέρηση τῆς ἀγάπης, (μέ ὅλα τῆς τά ἐπακόλουθα), περιμένουν νά διαβάσουν στό βλέμμα τῶν ἄλλων τήν φράση: «Σέ ἀγαπᾶμε. Ἔχεις γιά μᾶς ἀξία· εἶσαι κάτι μπροστά στά μάτια μας».

Ἀφηγεῖται ἡ Ἀμαλία γεμάτη παράπονο: «Ὅταν τό διαζύγιό μου ἔγινε γνωστό, τό τηλέφωνό μου ἔπαψε πιά νά κτυπᾷ! Οἱ κλήσεις ἔγιναν σπάνιες. Αἰσθάνομαι νά μέ ἀντιμετωπίζουν, σάν νά ἔχω κολλητική ἀρρώστια».

Τό διαζύγιο «σκοτώνει» ἐκείνους πού τό ὑφίστανται: συζύγους· παιδιά· γονεῖς· συγγενεῖς.

Τό διαζύγιο εἶναι ὁσμή θανάτου· ἓνα ξάνοιγμα στόν θάνατο· μιά γεύση θανάτου.

Τό διαζύγιο εἶναι μία βόμβα, πού σκάζει καί ἀφήνει γιά πάντα τραυματισμένους, ἄτομα δυστυχισμένα «μέ ειδικές ἀνάγκες», πολλούς: πνευματικά μισοπεθαμένους. Γίνε καλός σαμαρείτης. Κάνε καί σύ κάτι νά λιγοστεύει τό κακό.

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδική ἐκδοση Ἱ.Ν. Ἀγ. Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδότης: Ἱ.Ν. Ἀγ. Ζώνης · www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Αρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος
Ἀγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 · τηλ.: 210 8674250

12 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Ἀριθ. Φυλ. 41

Διανέμεται δωρεάν· Εἰσφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 41

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

12 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Αὐτό εἶναι φιλαργυρία

Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τό φάρμακο. Τό φάρμακο γιά τήν ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη.

Ταπεινώσε τόν ἑαυτό σου μπροστά στόν Κύριο, ταπεινώσε τόν ἑαυτό σου μπροστά στους ἀδελφούς, καί νά! ἡ θεία δύναμις τῆς ταπεινοφροσύνης θά ἀπλώση πάνω στήν ψυχή σου τό θεῖο φῶς καί θά ἀποδιώξη καί θά φυγαδεύση ὅλο τό σκοτάδι τῆς ὑπερηφάνειας, τῆς σκληρότητος καί τῆς οἰήσεως τῆς ψυχῆς σου.

Ὁ φιλάργυρος ἄνθρωπος δέν βλέπει τίποτε ἄλλο ἀπό ἓνα σορό χρημάτων.

Φιλάργυρος δέν εἶναι (μόνο) ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τά χρήματα καί τά κτήματα. Φιλάργυρος εἶναι, γιά παράδειγμα, καί ὁ ἐπιστήμονας πού μένει πάνω σέ ἓνα βιβλίο ὅλη του τήν ζωή, βρῆκε ἀπασχόλησι καί ξέχασε τόν Θεό.

Αὐτό εἶναι φιλαργυρία, αὐτό εἶναι ἓνα φεύτικο εἶδωλο, αὐτό εἶναι ἓνας φεύτικος θεός. Ὅλα ὅσα ὁ

ἄνθρωπος βάζει σ' αὐτόν τόν κόσμο ὡς σκοπό τῆς ζωῆς του, ὡς θεό ἀντί τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι φιλαργυρία. Νά τοποθετῆ κανεῖς ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἀντί τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι φιλαργυρία. Τό βλέπουμε αὐτό.

Νά! εἶσαι φιλάργυρος. Δέν γνωρίζεις λοιπόν τόν δρόμο τῆς ζωῆς. Σκοτάδι, νύχτα, πλάκωσε τήν συνειδήσί σου, ἔπεσε στά μάτια τῆς ψυχῆς σου.

Καί ἐσύ δέν βλέπεις τόν σωστό δρόμο. Δέν βλέπεις τό νόημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς σου. Δέν βλέπεις ὅτι τό μόνο φάρμακο πού θά θεραπεύση τόν θάνατό σου, τήν κόλασί σου, εἶναι ἡ μετάνοια. Μάλιστα! Στήν περίπτωσι τῆς φιλαργυρίας ἡ μετάνοια εἶναι τό μοναδικό φάρμακο μπροστά στόν Κύριο.

Ἡ ἁμαρτία! Εἶναι σκοτισμός τῆς ψυχῆς καί τῆς συνειδήσεώς μας.

Ἐνῶ ἡ ἀρετή! Αὐτή εἶναι μεταμόρφωσις τῆς ψυχῆς.

Ἡ χώρα τῶν θαυμάτων

Αρχιμ. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου

Τὴν Δευτέρα Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν γιορτάζουμε τὴν μνήμη ἑνὸς ὄντως ΥΓΙΟΥΣ καὶ ΑΓΝΟΥ ἀνθρώπου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἦταν ἓνα πολὺ δυνατὸ καὶ κοφτερό μυαλό. Καὶ τὸ ἀξιοποίησε, κοπιᾶζοντας νὰ ἀποκτήσει τὴν πιὸ συγκροτημένη μὴ μορφωσιμὴ - γιὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς του.

Ἐπαιζε στὰ δάχτυλα ὅλη τὴν κλασσικὴ ἑλληνικὴ γραμματεία. Καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε κάποτε σὲ μιά φιλοσοφικὴ συζήτηση μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα, ἓνας τόσο μεγάλος σοφός, ὁ Θεόδωρος Μετοχίτης, ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν σοφία τοῦ νεαροῦ τότε Γρηγορίου, καὶ ξέσπασε μὲ τὰ λόγια: «Ἄν ἦταν ἐδῶ ὁ Ἀριστοτέλης, θὰ σὲ ἐπαινοῦσε καὶ θὰ σὲ καμάρωνε!»...

Ὅμως, τὰ μυαλά τοῦ ἁγίου Γρηγορίου δὲν ... πῆραν ἀέρα! Ἦξερε ὅτι ἡ κατὰ κόσμον σοφία, ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶναι, ἐλάχιστα φωτίζει τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ βρῆ τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς. Χρειάζεται μιὰ ἄλλη πηγὴ Φωτός, γιὰ νὰ φωτίσει τὰ ἐσωτερικά μας σκοτάδια.

Γι' αὐτό, ὅταν πῆγε νὰ ἀσκηθῆ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἡ συνεχῆς προσευχὴ του ἦταν: «Κύριε, φώτισόν μου τὸ σκότος! Φώτισόν μου τὸ σκότος!»

Μὲ αὐτὴ τὴν προσευχὴ του ἀναγνώριζε ὅτι, παρ' ὅλη τὴν τεράστια μὴ μορφωσί του, «κουβαλοῦσε μέσα του σκοτάδι!» Καὶ διακήρυττε ὅτι:

α) στὴν ἀληθινὴ αὐτογνωσία, φτάνουμε ΜΟΝΟ μὲ τὸ ΦΩΣ τοῦ Χριστοῦ·

β) τὴν «Χώρα τῶν Θαυμάτων», πού κρύβουμε μέσα μας, μπορούμε νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε ΜΟΝΟ μὲ τὸ ΦΩΣ τοῦ Χριστοῦ·

γ) τὸ πιὸ μεγάλο ΘΑΥΜΑ, πού μπορούμε νὰ ζήσουμε μέσα μας, εἶναι ὁ ΦΩΤΙΣΜΟΣ τοῦ Χριστοῦ·

δ) τελικὰ ὁ ἄνθρωπος γίνεται ΑΛΗΘΙΝΟΣ, ΑΓΝΟΣ καὶ ΥΓΙΗΣ, ὅταν καταλάβει ὅτι δὲν εἶναι αὐτόφωτος ἀλλὰ ΕΤΕΡΟΦΩΤΟΣ!

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος, βέβαια, δὲν ἀρκέστηκε σὲ ὠραῖες διακηρύξεις καὶ διαπιστώσεις. Ἐδειξε στὴν πράξη, μὲ τὴν συνεπῆ ἀσκητικὴ

τοῦ ζωῆ καὶ τὴν ὑπακοή του στὸν Χριστό, ὅτι:

1. χρειάζεται καὶ τὸ ... δικό μας τὸ «χεράκι», γιὰ νὰ γυρίσει ὁ «διακόπτης» καὶ νὰ ἀνάψει τὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ μέσα μας·

2. πρέπει νὰ μὴ φοβόμαστε νὰ ἀνοίξουμε τὰ «παράθυρα», γιὰ νὰ μπῆ μέσα μας τὸ ΦΩΣ τὸ ΑΛΗ-

ΘΙΝΟ, ὅσο κι ἂν δείξει βρώμικο καὶ ἀκατάστατο τὸ «δωματίο» τῆς ψυχῆς μας·

3. ἀξίζει νὰ κουραστοῦμε λιγάκι στὸ καθάρισμα τοῦ «δωματίου» μας, καὶ νὰ συνεχίσουμε μὲ τὴν διαρκῆ ΜΕΤΑΝΟΙΑ νὰ τὸ κρατᾶμε καθαρὸ, ὥστε νὰ χαίρομαστε τὸ ΦΩΣ τοῦ Χριστοῦ νὰ πλημμυρίζει τὴν ζωῆ μας.

Νὰ μὴν προσκυνᾶμε τὴν ἀνάπαυση

Ἁγίου Παΐσιου Ἀγιορείτου

Ἡ σκληρότητα στὴν ζωῆ μας γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ φέρνει στὴν καρδιὰ τὴν τρυφεράδα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ θεῖες ἡδονὲς γεννιοῦνται ἀπὸ τὶς σωματικὲς ὀδύνες. Οἱ Πατέρες ἔδωσαν αἷμα καὶ ἔλαβαν πνεῦμα. Μὲ ἰδρώτα καὶ κόπο πῆραν τὴν Χάρη. Πέταξαν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸν βρῆκαν στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ συναξάρι τῶν Ἁγίων Ἀσκητῶν τοῦ Σινᾶ. Πέντε χιλιάδες ἀσκητὲς ἔζησαν στὸ Σινᾶ καὶ πόσοι ἄλλοι στὸ Ἅγιον Ὄρος! Χίλια χρόνια πόσοι Πατέρες ἀγίασαν! Ἀλλὰ καὶ οἱ Ὁμολογητὲς καὶ οἱ Μάρτυρες τί τράβηξαν! Καὶ ἐμεῖς γκρινιαζοῦμε γιὰ τὴν παραμικρὴ ταλαιπωρία.

Ζητᾶμε νὰ ἀποκτήσουμε χωρὶς κόπο τὴν ἀγιότητα. Σπανίζει ἡ αὐταπάρνηση. Οὔτε ἐμεῖς οἱ μοναχοὶ δὲν καταλάβαμε ὅτι «τὰ καλὰ κόποις κτῶνται» καὶ ἔχουμε τὴν ἐπεικεία στὸν ἑαυτό μας: δικαιολογοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ βρίσκουμε ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὸ καθετί. Ἀπὸ 'κεῖ ξεκινᾶει τὸ κακό. Καὶ ὁ διάβολος βρίσκει δικαιολογίες γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὰ χρόνια περνᾶνε.

Γι' αὐτὸ νὰ μὴν ξεχνιῶμαστε· νὰ θυμῶμαστε καὶ λίγο ὅτι ὑπάρχει καὶ θάνατος. Μιὰ πού θὰ πεθάνουμε, νὰ μὴν προσέχουμε καὶ τόσο πολὺ τὸ σῶμα· ὄχι νὰ μὴν προσέχουμε καὶ νὰ παθαίνουμε ζημιές, ἀλλὰ νὰ μὴν προσκυνῶμε τὴν ἀνάπαυση.